

Arrest

nr. X van 12 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 66 651 van 15 september 2011 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en er voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Inzake verzoekers tweede asielaanvraag werd bij s' Raads arrest nr. 94 613 van 8 januari 2013 de afstand van het geding vastgesteld aangezien hij niet (binnen de wettelijke bepaalde termijn) vroeg om gehoord te worden waarmee hij werd geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond, met name dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en de situatie in de Afghaanse hoofdstad niet van die aard dat burgers er een risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers derde asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Verzoekers vierde asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 162 237 van 17 februari 2016 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn huidige vijfde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende, nieuwe verklaringen af en volgende documenten neer: foto's van hem en zijn familieleden in Iran, een foto van een onbestemd, onleesbaar document met het logo van de islamitische republiek Iran, documenten betreffende zijn beroepsactiviteiten en opleidingen in België, een medisch attest van dokter R. waarin deze vaststelt dat er bij hem sprake is van een chronisch alcoholmisbruik, een attest d.d. 14 oktober 2015 waaruit blijkt dat hij toen in begeleiding was bij een hulpverlener van het team verslavingszorg.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de vijfde en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de beslissing wordt vooreerst gesteld dat verzoeker in zijn verklaringen met betrekking tot zijn vijfde asielerzoek de ongeloofwaardigheid bevestigt van zijn beweringen over de problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend, dit door te stellen dat hij opgegroeid is in Iran en nooit in Afghanistan heeft gewoond. Betreffende die gewijzigde verklaringen over verzoekers verblijf in Iran en zijn nieuwe vluchtmotieven wordt daarnaast vastgesteld en benadrukt dat deze niet overtuigen. Dienaangaande wordt o.a. gesteld dat het feit dat verzoeker naar aanleiding van zijn eerdere asielaanvragen verzonden verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot de gebeurtenissen die aan de basis van zijn vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen, het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan en zijn verblijf in Iran, zijn algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. Uit verzoekers voorgaande verklaringen blijkt bovendien, aldus de commissaris-generaal, dat verzoeker er niet voor terugdeinst om valse asielmotieven te gebruiken gestaafd met valse documenten om toch maar een verblijfstatus te verkrijgen via de asielprocedure. Bovendien betreffen verzoekers nieuwe verklaringen, zo luidt de beslissing voorts, louter blote beweringen waarvan verzoeker geen overtuigend (begin van) bewijs voorlegt. Uit de door verzoeker voorgelegde foto's waarop hij en zijn familie te zien zijn in Iran kan immers, zo wordt opgemerkt, geenszins worden afgeleid dat hij in Iran is opgegroeid en nooit in Afghanistan heeft gewoond. Van de foto van een onleesbaar document kan hetzelfde gezegd worden, aldus de commissaris-generaal die er aan toevoegt dat verzoeker bovendien het originele document niet voorlegt. Voorts wordt erop gewezen dat verzoekers herkomst uit en verblijf in Kabul in de eerste vier beslissingen nooit betwist werden. Verder wordt aangaande verzoekers nieuwe asielmotieven, het lidmaatschap van zijn vader van een Islamitische politieke partij, opgemerkt dat verzoeker zelf verklaart dat hij niet over bewijsstukken beschikt. Bovendien, zo wordt hieraan toegevoegd, noemde verzoeker zelfs de naam niet van deze partij. Verzoeker biedt tevens geen aannemelijke verklaringen voor zijn eerdere leugenachtige verklaringen, aldus de commissaris-generaal die stelt dat een asielerzoekers nochtans verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij/zij zelf aflegt en dat zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal meermaals uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Daarnaast wordt vastgesteld dat er actueel voor burgers in de Afghaanse hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

In het verzoekschrift wordt thans kort en algemeen geopperd dat "het spijt verzoeker dat hij niet de waarheid verteld heeft". Verzoekers betoog dienaangaande dat hij misleid werd door anderen en dat zijn oordeelsvermogen zwaar is aangetast door alcoholmisbruik verklaart, noch rechtvaardigt echter geenszins zijn frappant leugenachtige en bedrieglijke verklaringen. Het biedt geen verschoning voor het feit dat verzoeker de Belgische asielinstanties jarenlang bewust heeft voorgelogen en misleid door gedurende 4 asielaanvragen te stellen dat hij (nagenoeg) heel zijn leven in Afghanistan zou hebben gewoond en er problemen zou hebben gekend die hem ertoe noopten naar Europa te vluchten, daar waar hij thans in het kader van zijn huidige vijfde asielaanvraag geheel in strijd hiermee aangeeft te zijn opgegroeid in Iran en nooit in Afghanistan te hebben gewoond. In het licht van die laatste verklaring mag het dan ook niet verbazen dat verzoeker, zo poneert hij zeer algemeen in zijn verzoekschrift, "denkt/handelt niet meer als een Afghaan die in Afghanistan woont", nu hij er blijkens de recentste versie van zijn verklaringen nooit heeft gewoond.

Van een asielerzoekers wordt evenwel verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten. In het bijzonder kan van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang alle elementen ter

ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die (mee) de (directe) aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij de aanvang, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij van meet af aan zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas, waar verzoeker echter manifest in gebreke is gebleven. Verzoeker werd tijdens de procedures in het kader van zijn vorige asielaanvragen nochtans herhaaldelijk en meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van het correct en waarheidsgetrouw vermelden van alle elementen en de betrouwbaarheid van de asielprocedure. Door tijdens de gehele loop van de procedures in het kader van zijn vier vorige asielaanvragen bewust te liegen over zijn verleden en omtrent essentiële informatie met betrekking tot zijn vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, verzaakt verzoeker volledig aan de medewerkingsplicht die op hem zoals op elk ander asielzoeker rust. Deze vaststelling ondergraaft op fundamentele wijze verzoekers algemene en algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid en de ernst van de door hem laatst voorgehouden en beweerdelijke juiste versie van zijn relaas, voorgehouden problemen welke bezwaarlijk als 'nieuw' kunnen worden beschouwd aangezien verzoeker er al veel eerder kennis van had, doch hierover al die tijd -reeds sinds zijn eerste asielaanvraag in juli 2010 oftewel inmiddels dus al zes jaar lang al- bewust voor de Belgische asielinstanties heeft gezwegen en gelogen.

In zoverre verzoeker verwijst naar een eerder door hem neergelegd medisch attest van dokter R. waarin deze vaststelt dat er bij hem sprake is van chronisch alcoholmisbruik, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat uit dit attest, noch uit een van de andere door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten nergens/niet blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen, of dat zijn cognitief geheugen zou zijn aangetast in die mate dat hij niet (meer) in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen over (gebeurtenissen uit) zijn persoonlijk verleden. Verzoekers alcoholmisbruik verschoont geenszins zijn jarenlange leugenachtige en bedrieglijke asielverklaringen, en het verklaart, noch rechtvaardigt allerminst waarom hij in het kader van zijn huidige vijfde asielaanvraag plots met een geheel ander relaas op de proppen komt.

De Raad acht het voorts zeer opmerkelijk en bevreemdend dat waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift, volgens de laatste versie van zijn relaas, meermaals aangeeft dat zijn vader "een commandant van de Hezbi Islami was", een van de redenen waarom hij in Afghanistan vervolging vreest, hij tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van onderhavige asielaanvraag met geen woord over die bepaalde partij heeft gerept. Verzoeker maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken immers louter en alleen en meermaals gewag van een/de Islamitische Politieke Partij waarvan zijn vader lid en zelfs commandant zou zijn geweest, zonder echter die partij specifiek(er) te benoemen. Hij vermeldde eerder op geen enkel moment de partij Hezbi Islami.

Verzoeker maakt voorts zeer algemeen gewag van zijn verwestering/vervreemding en het feit dat hij als spion zal worden aanzien, vernoemt voorts dat hij behoort tot de categorie van 'young men of fighting age' en verwijst verder o.a. nog naar een rapport over "Treatment of returnees", allen elementen die hij eerder ook al in het kader van zijn vorige asielaanvraag aanhaalde en die hij thans louter herhaalt, en welke uitgebreid aan bod komen in en waaromtrent omstandig wordt gemotiveerd in 's Raads arrest nr. 162 237 van 17 februari 2016. De Raad maant verzoeker(s) advocaat) dan ook aan dit arrest (nogmaals) grondig te (her) lezen.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie) omtrent corruptie en de algemene (veiligheids)situatie in zijn land van herkomst, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Bij gebrek aan elementen of onzekerheid/onduidelijkheid met betrekking tot de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (cf. RvS 15 oktober 2008, nr. 3.412 (c)).

5. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 juni 2016, vraagt verzoekende partij haar het voordeel van de twijfel toe te kennen aangezien uit de medische attesten duidelijk blijkt dat zij aan alcohol verslaafd is en dat dit een verklaring biedt voor haar vorige asielaanvragen die steunden op andere elementen. Voorts vreest verzoekende partij dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gedwongen zal gerekruteerd worden, vooral gelet op de functie die haar vader had, met name een commandant van Hezbi Islami. Verzoekende partij stelt nog dat zij tevens zal vervolgd worden aangezien zij in een kerk heeft verbleven en zij zal beschuldigd worden van bekering, en om die reden zal vervolgd worden door de lokale bevolking en de Taliban. Verzoekende partij verklaart nog dat tevens rekening dient gehouden te worden met het feit dat zij lange tijd in Iran woonde. Zij verwijt het Commissariaat-generaal geen vragen te hebben gesteld over haar herkomst en derhalve te hebben nagelaten een herkomstcheck te doen, zodat de beslissing moet vernietigd worden voor verder onderzoek. Verzoekende partij licht voorts nog toe dat door haar alcoholmisbruik haar oordeelsvermogen zwaar is aangetast en zij geen onderscheid kent tussen goed en kwaad. Zij besluit dat zij ongelijk is behandeld in vergelijking met andere asielaanvragen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij ter terechtzitting enkele motieven van haar verzoekschrift herhaalt, doch niet concreet ingaat op de beschikking. Betreffende verzoekende partij haar betoog omtrent haar alcoholverslaving en -misbruik en de door haar dienaangaande aangebrachte medische attesten wordt in de beschikking gesteld dat: *"Verzoekers betoog dienaangaande dat hij misleid werd door anderen en dat zijn oordeelsvermogen zwaar is aangetast door alcoholmisbruik verklaart, noch rechtvaardigt (...)zijn frappant leugenachtige en bedrieglijke verklaringen. Het biedt geen verschoning voor het feit dat verzoeker de Belgische asielinstanties jarenlang bewust heeft voorgelogen en misleid door gedurende 4 asielaanvragen te stellen dat hij (nagenoeg) heel zijn leven in Afghanistan zou hebben gewoond en er problemen zou hebben gekend die hem ertoe noopten naar Europa te vluchten, daar waar hij thans in het kader van zijn huidige vijfde asielaanvraag geheel in strijd hiermee aangeeft te zijn opgegroeid in Iran en nooit in Afghanistan te hebben gewoond. In het licht van die laatste verklaring mag het dan ook niet verbazen dat verzoeker, zo poneert hij zeer algemeen in zijn*

verzoekschrift, "denkt/handelt niet meer als een Afghaan die in Afghanistan woont", nu hij er blijkens de recentste versie van zijn verklaringen nooit heeft gewoond. Van een asielzoeker wordt evenwel verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten. In het bijzonder kan van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die (mee) de (directe) aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij de aanvang, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij van meet af aan zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag, waar verzoeker echter manifest in gebreke is gebleven. Verzoeker werd tijdens de procedures in het kader van zijn vorige asielaanvragen nochtans herhaaldelijk en meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van het correct en waarheidsgetrouw vermelden van alle elementen en de betrouwbaarheid van de asielprocedure. Door tijdens de gehele loop van de procedures in het kader van zijn vier vorige asielaanvragen bewust te liegen over zijn verleden en omtrent essentiële informatie met betrekking tot zijn vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, verzaakt verzoeker volledig aan de medewerkingsplicht die op hem zoals op elk ander asielzoeker rust. Deze vaststelling ondergraaft op fundamentele wijze verzoekers algemene en algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid en de ernst van de door hem laatst voorgehouden en beweerdelijke juiste versie van zijn relaas, voorgehouden problemen welke bezwaarlijk als 'nieuw' kunnen worden beschouwd aangezien verzoeker er al veel eerder kennis van had, doch hierover al die tijd -reeds sinds zijn eerste asielaanvraag in juli 2010 oftewel inmiddels dus al zes jaar lang al- bewust voor de Belgische asielinstanties heeft gezwegen en gelogen. In zoverre verzoeker verwijst naar een eerder door hem neergelegd medisch attest van dokter R. waarin deze vaststelt dat er bij hem sprake is van chronisch alcoholmisbruik, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat uit dit attest, noch uit een van de andere door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten nergens/niet blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen, of dat zijn cognitief geheugen zou zijn aangetast in die mate dat hij niet (meer) in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen over (gebeurtenissen uit) zijn persoonlijk verleden. Verzoekers alcoholmisbruik verschoont geenszins zijn jarenlange leugenachtige en bedrieglijke asielverklaringen, en het verklaart, noch rechtvaardigt allerm minst waarom hij in het kader van zijn huidige vijfde asielaanvraag plots met een geheel ander relaas op de proppen komt."

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen met concrete en valabele argumenten.

Waar verzoekende partij laat gelden dat zij vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedwongen gerekruteerd te zullen worden, vooral gelet op de functie van haar vader, met name een commandant van Hezbi Islami, stelt de Raad vast dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift, volgens de laatste versie van zijn relaas, meermaals aangeeft dat zijn vader "een commandant van de Hezbi Islami was", een van de redenen waarom hij in Afghanistan vervolging vreest, hij tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van onderhavige asielaanvraag met geen woord over die bepaalde partij heeft gerept, zoals in de beschikking wordt aangegeven. Verzoekende partij weerlegt niet dat zij deze partij niet noemde tijdens haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en niet verder kwam dan de vermelding "de Islamitische Politieke Partij".

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze voorhoudt, wordt in het kader van onderhavige vijfde asielaanvraag wel degelijk en afdoende rekening gehouden met haar verklaringen omtrent het feit dat zij lange tijd in Iran zou hebben gewoond, doch op grond van verschillende vaststellingen, welke door verzoekende partij geenszins worden ontkracht of weerlegd, wordt door de commissaris-generaal terecht en op pertinente wijze geoordeeld dat haar verklaringen omtrent haar verblijf in Iran en door haar bij haar huidige vijfde asielaanvraag aangehaalde nieuwe vluchtmotieven geenszins overtuigen. Gelet op verzoekende partij haar verklaringen de Afghaanse nationaliteit te hebben en een vrees ten aanzien van Afghanistan te koesteren, en gelet ook op haar allerm minst overtuigende verklaringen omtrent een beweerd verblijf in Iran, ziet de Raad bovendien niet in en was het Commissariaat-generaal er geenszins toe gehouden verzoekende partij, laat staan uitvoerig, te bevragen omtrent haar beweerd herkomst uit Iran. Daarenboven komt het aan de commissaris-generaal toe, en niet aan verzoekende partij, om de inhoud en de krijtlijnen van diens onderzoek uiteen te zetten -het is niet aan verzoekende partij om de contouren van diens onderzoek te bepalen- en beschikt de commissaris-generaal over een discretionaire marge wat de beoordeling van de aangebrachte elementen betreft. De Raad herhaalt tevens dat waar verzoekende partij in het kader van

haar huidige asielaanvraag verklaart in Iran te zijn opgegroeid en nooit in Afghanistan te hebben gewoond, zij manifest in strijd hiermee tijdens haar vorige vier asielaanvragen steeds en voortdurend heeft verklaard (nagenoeg) heel haar leven in Afghanistan te hebben gewoond, een vaststelling welke haar algemene en algehele geloofwaardigheid alsook die van haar beweerde problemen op fundamentele wijze ondermijnt, en welke geenszins aan haar alcoholproblematiek kan worden toegeschreven.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, hetgeen *in casu* geenszins het geval is.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van eerdere asielverklaringen en het formuleren van de zeer algemene en niet in het minst onderbouwde kritiek als zou zij ongelijk zijn behandeld in vergelijking met andere asielaanvragen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 29 juni 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS